

[Korsgaard.]

Der er af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (J. P. Jensen) sagt — i ganske særlig Grad henvendt til Venstre, ja, jeg kan vel sige *alene* henvendt til Venstre —, at Venstre aabenbart ikke interesserede sig for Kommunerne. Jeg kan naturligvis ikke andet end være lidt ked af, at det ærede Medlem slet ikke synes at kunne erindre, at der ogsaa er et Parti, der hedder det konservative Folkeparti, det interesserede *ham* aabenbart slet ikke. Men et saadant Parti eksisterer der nu — dette til Underretning for det ærede Medlem —, og dette Parti har netop fremsat Forslag om Hjælp til Kommunerne. Hvis der virkelig er Ærlighed i den Argumentation, som det ærede Medlem brugte, at netop i Øjeblikket vilde det være særlig fortjenstfuldt at hjælpe Kommunerne, saa har det konservative Folkeparti anvist en Vej, man kan gaa, det har anvist Midler, som er betydelig større end dem, hvorom der her er Tale. Hvis der virkelig er Ærlighed i det ærede Medlems Stilling, saa kan *han* bare sammen med sit Parti og det radikale Parti slutte op om det af os fremsatte Forslag, og saa er jeg ikke i Tvivl om, at det vil kunne gennemføres i begge Rigsdagens Ting. Vi faar nu at se, om der er Alvor i det, eller det ærede Medlems Udtalelser kun skal forstaaes saaledes: hvis jeg kan tage Pengene akkurat paa den Maade, *jeg* vil, kun da vil jeg hjælpe Kommunerne. Det Forslag, som vi har fremsat om at hjælpe Kommunerne, gaar netop ud paa, at vi ikke skal tage ekstra Penge fra nogen som helst, men benytte det sikkerlig ret betydelige Regnskabsoverskud, der vil fremkomme paa indeværende Finansaars Statsregnskab, til Hjælp til Kommunerne. Jeg maa altsaa hævde, at Alvoren i det Ræsonnement, det ærede Medlem har anvendt, trænger i høj Grad til at blive bekræftet, hvorimod der ikke kan være Tvivl om, at det Forslag, vi har fremsat, er Alvor, fordi der bag det ligger en finansiel Situation, som tillader, at de Penge, hvorom der er Tale, virkelig anvendes paa den af os foreslaaede Maade.

Vi maa, som sagt, afgjort modsætte os paa det nuværende Tidspunkt at forhøje Skatterne i dette Land, og derfor er det lige til, at vi maa gaa imod det foreliggende Forslag. Vi stiller selv under Nr. 1 et Ændringsforslag, fordi vi, som enhver, der har med Skattevæsen at gøre, maa erkende, at den Form for Formueskattelettelse, vi har, skatte teknisk set har ikke saa faa Vanskeligheder, og som det fremgaar af Betænkningen, er det netop den Form for Formueskattelettelse,

som det saakaldte Erhvervenes Skatteudvalg har udarbejdet; det betyder, at Formueskatten i givet Fald kan falde helt bort, og det mener vi i og for sig er rigtigt. Partiet Venstre har stillet et Ændringsforslag, som ikke i særdeles meget adskiller sig fra det af det konservative Folkeparti stillede Ændringsforslag, men det opretholder Formueskatten paa et vist Minimum, idet Formueskatten ikke kan gaa ned til mindre end $\frac{1}{5}$ af den Skat, der skal svares efter Reglerne, som findes i Loven af 1922. Vi mener ikke, at dette Ændringsforslag er saa godt som vort, men da det ikke adskiller sig saa svært meget derfra, skal jeg henstille til mine Meningsfæller ved Afstemningen om dette Ændringsforslag at afholde sig fra at stemme; naturligvis kan jeg kun anbefale, at man stemmer for det af det konservative Folkeparti selv stillede Ændringsforslag, der, som sagt, findes under Nr. 1.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Jeg kan anbefale det Ændringsforslag, der er stillet af den højtærede Finansminister, og som gaar ud paa, at de Penge, der vil indkomme mere i Statskassen, hvis Lovforslaget gennemføres, skal bruges som Tilskud til Kommunerne. Da der nu ikke er Haab om, at Sociallovene kan gennemføres i denne Samling, hvorved Kommunernes Byrder paa mange Omraader i høj Grad vilde lettes, anser jeg det for meget nødvendigt, at der paa anden Maade bliver givet Mulighed for, at Kommunerne kan bringe deres Udgifter ned, og jeg gaar ud fra, at det Beløb, som her stilles til Raadighed, fordeles til Kommunerne efter de samme Principper, som er foreslaaet i Socialreformen. Vi maa nemlig huske paa, at naar Indkomsterne efter al Sandsynlighed til næste Aar i Kommunerne bliver smaa, er samtidig dermed Muligheden for at udskrive Formueskat til Kommunerne omtrent ophævet. Naar de største Formuebesiddere i Kommunerne ingen Indkomst har, har man ingen Mulighed for at udnytte den indirekte Formuebeskatning, som Kommunerne har. Jeg tror alligevel, at man ude i Kommunerne vil se saadan paa det, at naar der sidder Skatteydere med Formuer paa 200 000 Kr. og deropover paa en Tid, hvor alle de øvrige i Kommunen har meget vanskelige økonomiske Kaar, er det ikke paakrævet, at netop disse Mennesker skal have en Skattelettelse. Begrundelsen for Skattelettelsen i 1927 var for det første, at den skulde bidrage til at skaffe Pengerigelighed her i Landet. Ingen tør paastaa, at der ikke i Dag er Pengerigelighed, at der ikke i Dag